

такива жертви, ще забрави ли до толкова себе си, ще угрождава ли толкова на слабостта на дѣтето? Природата, като е турила въ гърдитѣ на майката источникътъ на първата и сладка храна за дѣтето, не е ли искала да тури мѣжду нея и него една връска толкова чувствителна, щото никой да не помисли да успорява правата на майката? Да поддържащъ че това млѣко, което възлиза и шурти само слѣдъ ражданието на дѣтето, не е било приготвено и опредѣлено отъ самата природа за това дѣте, а безразлично за всичкитѣ дѣца отъ сѣщата възраст, по заповѣдь и по изборъ на Държавата, и така да ограничишь жената, като майка и дойка, въ ролята на общественъ чиновникъ, — е една варварска и скотска идея, за която не можъ да извинишъ божественный Платонъ

Ние се срѣщаме тука съ прѣкрасний въпросъ повдигнатъ отъ Руссо въ послѣдний вѣкъ, въпросътъ дали майкитѣ трѣбва да дождътъ дѣцата си. Вие знаете че Руссо е защищавалъ това дѣло съ едно рѣдко краснорѣчие, и честта му спомогна да спечели дѣлото. По сетиѣ, това мнѣние е срѣщнало извѣстно съпротивление. Ако нравствеността продължава да защищана дѣлото на майчиното кърмене, медицината отъ своя страна не му е твърдѣ благоприятна, понѣ въ истъчената класа, гдѣто една извѣстна слабостъ на тѣлесното устройство, многото свободно време, живостта на въображението и безмѣрната раздражителность на чувствата, правятъ често храната на майката опасна за дѣтето. За щастие медицината и нравствеността можтъ да се спогодѣтъ: защото